

A késtől mind fél
 Én azzal hálók
 Egy ágyban fekszünk
 meztelen

Rég tudom mégis
 hogy majd az álmok
 belülről szúrják
 át szívem

Itt az arcom üsd világ
 ha nem való másra
 Hadd használjam verseim
 szép káromkodásra

Ismerős lesz a barát
 bár nagyon sajnálja
 Én meg összeesküszöm
 napfénykoptatásra

ORBÁN OTTÓ

Egy amerikai Párizsban

*Az ostrom hatvanadik napján, vagy az ezrediken:
 „Crispus”, kiálték, „mit teszel?”, de későn, és a csóva repült,
 s követ sietett Caesarhoz, jönne hamar, mielőtt
 a hódolt templom szentélyén az aranyveret megolvad.
 Heléna, a szajha eközben házában hűsölt.
 „Te kurva”, böktek melle felé a kurta karddal,
 „vértóban Priamosz!”, de anyám, az éj nagy csillaga áradó
 sűgárral fölsütött, s más városok felé fordultam. 1920,
 Párizs, Francis Scott Fitzgerald egy whiskysüvegbe dől,
 s a szentélyből kihangzó farkasüvöltést, tá-tititá-titá,
 néger hangon szaporázza a szaxofon. Ó istennő,
 ó aki ezt intézed, a kurta kardot, a gépfegyvert, a gázt
 aki ránszabadítod, az arcodon reklámmosollyal, nézd,
 Heléna a bankok ágyasa, Caesar árfolyamát a tűzvész
 minden eddiginél magasabbra szókteti, és az idő
 sóval behintett városaik fölött suhan. „Ex libris Ezra Pound”;
 értelmiségi képzelgések az új világról
 és bizonyítvány elmebajról. Szóval ez történt
 a hódító kamaszokkal. Késő van, Kolumbusz, jóccakát!*